

О Боже мій! Така мені печаль  
і самота моя — така безмежна.  
Нема — вітчизни. Око обережно  
обмацує дорогу між проваль.  
Ото мій шлях. Повернення. Чи — не.  
Ото мій шлях. Світ за очі — єдине.  
Пробач мені, дружино, вибач, сину,  
і матере — не проклени мене.  
Я геть подався. Шалом. Навмання.  
Я геть подався, стомлений од люті.  
Рожеві сопки, кригою окуті,  
а понад ними — чорне вороння.  
І сліпне вечір. Контур гір — немов  
з картону вирізаний для декору.  
І вся тобі дорога — вниз чи вгору.  
Пішов туди. Пішов туди. Пішов.